raga seisis ta keskel sure issandade seltsis kuninga lõukoera palge ees ja ütles kumardades: „Üllewägga austatud kõrge kuningas, armoline issand! kõrget suggu ollete ja suur, au ning wäe poolest essimene loom; wõtke siis armolikkult öigust möda ka tänagi miño wabbandlikko juttu kuulda. Teie kuninglik arm weel truimad sullast ial ei leidnud kui miña, mis julgest tohhin tunnistada. Paljogi seisab praego teie aujärje ümber kes mind selle önne pärrast wihkawad. Waenlaste kurjatahtlik walle kippub teie söbrust mul löppetama, agga täño waña tadile! teie katsute igga asja pöhjani läbbi ja kulete ni hästi süalluse kui kaebaja juttu; olgo nad küllalti selja tagga luiskand ja mind taggajärrel sossinud, miña seisan kohkomata kohto ees ja mõtlen: kül teie miño truust tunnete, mis sedda taggakiusamist mulle sadab.“ „Wait!“ kärgatas kuningas — „piddage lõuad kinni! teie libbekelik lorri lähheb tuulde; awwalikkuks tõusnud üllekohto tööd ähwardawad teile nuhtlust. Kas piddasite rahho-leppingut, mis surest armust kõige ellajadele kulutasin ja wande sõñaga kinnitasin? — Seal seisab leinaja kuk Kannusjalg, kelle lapsed teie, üllekohtune warras! üksteise järrel eñamist kõik ärraröwisite! Armastust miño wasto püate, ussun ma, se läbbi üllestunnistada, et miño kuninglikko wolli awwalikkult pölgate ja miño truui sullastele puisi teete. Waene Hints kautas ühhe silma ja terwise! Messikäppal lähheb nõni nädal

aega wallosaid awu parrandades. Toho, ärriskelm! mis pikkemalt teiega waidlema akkan: kaebajaid on ulgakeste, tõeks tehtud kurjusi küllalti; peasmist teil ei olle lota.“ Reinowadder kostis allandlikkult: „Armoliñe kuninga issand, kas miña sellepärrast nuhtluse wärt! olli se ehk miño süet Messikäp wereise päga taggasi tulli? Kudda tõ nõnda palk! ütleb waña tark-sõña. Ülleliig julgusses kippus ta sõgge wäe kaupa tallomehhe messipu kallale, ei kuulnud miño keeldu; maggus meekärje iño pistis teña mõistuse — ei tohhi nimetada: kuhho? — Tükkasid tormlased tallopoead teña kerre peale, eks olnud Messikäppal tuggewust ja rämmo küllalti wasto panna; sõimas ja wopsis rahwas tedda, miks ta siis kui wahwa mees neile laimu ja matsusi kätte ei tassund enne kui jõkke pakko pöggenes? — Ja kui issanekas Hints, kedda lahkelt wasto wõtsin ja wõeraspeo roaga sõõtsin, ennast warguse eest ei oskand oida, waid miño sõbralikko nõu wasto õsel sallamahti kohtomehhe küni wargale pugges ja seal willetsat kahjo leidis: kas se siis miño süt? Wai kas miña nende pöraste tõ pärrast nuhtluse wärt ollen? Sesuggune kohtomõistmine sadaks teie kuninglikko aule iggawest äbbi! Agga teie käes wolli ning melewald; olgo asja otsus selgem kui selge, kohto otsus teie käes: teie wõite miñoga tehha, mis tahhate, tõusko sest mulle kasso ehk kahjo. Tahhate mind keta, küpsetada, ärrakägistada ehk mõegaga

Ma-rahwa Kassuline Kalender 1849, lk. 19